

Ти со него ќе ми сѣ кердосашъ,
А асѣ сумъ ти зета аменета.“
Тога велитъ 'уба'а не'еста:
„Богъ те убилъ краля Латинина!
Защ' ми кладе зета аманета;
Ако бѣше синъ ти гърдомазенъ,
Да не зематъ други даро'и-те.“
И му велитъ краля Латинина:
„А егиди малечекъ Огненче!
Не'еста-та пишманъ сѣ сторила,
Не ти да'атъ тебѣ даро'и-те.“
Сѣ налюти малечекъ Огненче,
Си изваде сабя дипленица,
Ѣ пресече софра позлатена,
Та ѣ фърли въ она църно море;
И си зеде деветъ кули азна,
Си 'и фърли въ она църно море;
И го зеде ждребе тригодишно,
Го пресече преку поло'ина,
Си го фърли п' она църно море.
Тога рече 'уба'а не'еста:
„Али сещо я да си прежамъ,
Ама ждребе како да прежамъ,
Три години що ми го раниле
Го раниле мой-те мили сна'и
'Се со шекеръ и со су'огрозѣ!“
Сѣ разсили малечекъ Огненче,
Ѣ пресече 'уба'а не'еста,
Си ѣ фарли въ она църно море;
Остра сабя отъ каменя скърши,
Си ѣ фърли въ она църно море.
И му рече малечекъ Огненче:
„А егиди краля Латинина!
Али виде Марко'о коленце,
Какъ да одитъ назоѣ безъ даро'и,
Ти ќе одишъ назоѣ безъ не'еста!“
Си разлюти Огненъ бърза коня,
Си сѣ фърли въ она църно море,
Си преплива она църно море,
Си отиде при свой мили татко.